

Da hun kom tilbords kunde hun heller ikke spise noget. Hun nødte lidt Suppe og lidt Fisk i sig for at de Andre ingenting skulde mærke, men hun rørte dennegang ikke Vinen, før Torben ved Slutningen af Maaltidet hilste paa hende i et Øjeblik, da Moderen var optaget af at betragte et Naboselskab. Da rettede hun sig smilende op med et afmægtigt Forsøg paa at generobre sin Glæde. Uden at hun selv vidste det, saae hun over paa ham med et tungt Blik, der fik ham til at studse.

For at nyde godt af det begyndende Maaneskin gik de bagefter hjem ad Strandpromenaden. Jytte holdt Moderen under Armen, og Torben fulgte hende paa den anden Side. Han fortalte om sin Spasere-tur med Direktør Zaun den foregaaende Aften og kom derved ogsaa til at nævne de Raketter, der var bleven sendt tilvejs fra et forbisejlende Skib.

»Aa Herregud!« fløj det Jytte helt klagende ud af Munden. »Det har været Mohn!«

»Hvem?« spurgte Torben.

»Hvor kommer du paa den sære Ide?« sagde Moderen.

»Aa, jeg veed saamænd ikke. Det faldt mig blot ind. Han rejste jo igaar, og jeg husker, at han engang har talt om saadan noget.«

»Men hvem er Mohn?« spurgte Torben nu igen.

»Det er et brystsygt ungt Menneske, der har været